

— Караме килавитѣ на войска! дѣто го рѣкълъ оня... Какво правимъ? Гладуваме! — и великанътъ се усмихна горчиво.

— Но отъ напрѣдъ какъвъ сте биле?

— Поборникъ! — отговори Матрапанчевъ подиръ малко колебание.

— Поборникъ? Въ четитѣ сте биле?

Матрапанчевъ си запали цигарата.

— Не, не въ четитѣ.

— Въ опълчението тогава?

— Не, не съмъ билъ въ опълчението.

— А, въ сръбско-турската война?

— Не.

Кардашевъ го изгледа очудено.

— Че какъвъ поборникъ тогава?

— Азъ бѣхъ съ руситѣ... Сичко бѣхъ описалъ въ прошението си, по тънко!

— Въ кое прошение?

— Подадохъ на Народното Събрание прошение, за да ми опрѣдели поборническа пенсия... Азъ нѣмамъ що да ямъ... Окъсанъ съмъ...

— Дадохъ ли ви?

Матрапанчевъ се навъси.

— Отфърлихъ.

— Защо?

— Не ми се падало пенсия...

Погледътъ на Матрапанчева свѣтна отъ гнѣвъ. Той се мъчеше да закончи окъсаното си сетре на гърдитѣ, защото стана хладно.

— Значи, обидихъ те... А какви сж вашитѣ заслуги?

— Азъ бѣхъ въ врѣме руската война. Прѣвзехъ Кюстендилъ!